

ΤΕΛΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

DREAMLAND BILLIONAIRES
LAUREN ASHER

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Dreamland Billionaires 3 – Τελική προσφορά**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Dreamland Billionaires – Final Offer

Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Ιλντί 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Asher

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Νικήτα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Lauren Asher, 2022

© Εξωφύλλου: Books and Moods

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2024

ISBN 978-618-01-5487-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e--mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAUREN ASHER

DREAMLAND BILLIONAIRES

ΤΕΛΙΚΗ
ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Μετάφραση: Κατερίνα Νικήτα

---

* Οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου.

*Για σένα που σε υποτιμούν.
Ελπίζω να αποδείξεις σε όλους, ακόμα και στον εαυτό σου,
ότι κάνουν λάθος.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Αήλινα

Αν ήξερα ότι απόψε θα πεθάνω, θα φόραγα πιο σέξι εσώρουχα. Ή, τουλάχιστον, θα έβαζα κάτι καλύτερο από αταίριαστες πιτζάμες με τρύπες και λεκέδες από χλωρίνη που φορώω αυτή τη στιγμή.

Η μητέρα μου θα μου τα ψέλνει απ' τον Παράδεισο και θα αναρωτιέται τι έκανε λάθος όταν με μεγάλωνε.

Perdona me, Mami. Debería haberle escuchado.

Κάνω τον σταυρό μου και στρέφω το περιστρόφο προς τη σιά που στέκεται στο άνοιγμα της πόρτας. Η καρδιά μου χτυπάει ξέφρενα μέσα στο στήθος μου, το κενό ανάμεσα στους χτύπους συρρικνώνεται με κάθε δευτερόλεπτο που περνάει. «Θα μετρήσω μέχρι το πέντε και θα περιμένω να βγεις απ' το σπίτι μου, μετά θα πυροβολήσω. Ένα... Δύο...» «Γαμώτο». Κάτι βαρύ πέφτει πάνω στον τοίχο και αμέσως μετά κάποιος γυρνάει τον διακόπτη, γεμίζοντας την είσοδο του σπιτιού με φως. Σφίγγω το όπλο στο χέρι μου καθώς έρχομαι αντιμέτωπη με το μοναδικό άτομο που δεν περίμενα να ξαναδώ ποτέ. Τα βλέμματά μας συναντιούνται. Τα γαλάζια μάτια του ακολουθούν τις γραμμές του προσώπου μου σαν ένα αόρατο

χάδι, κάνοντας το σώμα μου να αναριγίσει από θαλπωρή.

Παρά τον συναγερμό που χτυπάει μέσα στο κεφάλι μου, προειδοποιώντας με να τρέξω μακριά του, δεν μπορώ παρά να χαζέψω τον δίμετρο Κάλαχαν Κέιν. Τα πάντα πάνω του μοιάζουν τόσο οικεία, μέχρι και ο πόνος στο στήθος μου που δεν έφυγε ποτέ, ακόμα κι όταν εκείνος με εγκατέλειψε.

Το χαμογελαστό πρόσωπό του.

Τα σκούρα ξανθά μαλλιά του που είναι πάντα ατημέλητα, σαν να περιμένουν να τα τιθασεύσεις.

Τα γαλάζια μάτια του στο χρώμα του καθαρού ουρανού που γυαλίζουν σαν την επιφάνεια της λίμνης κάτω απ' τον ήλιο του μεσημεριού.

Πάνε έξι χρόνια απ' την τελευταία φορά που τον είδα. Έξι ατελείωτα χρόνια που με βοήθησαν να κάνω την καρδιά μου πέτρα ώστε να καταλάβω τι ακριβώς είναι η γοητεία του.

Μια παγίδα.

Αν τον κοιτάξω προσεκτικά, μπορώ να δω τις ρωγμές στην πρόσοψη που προσπαθεί να κρύψει πίσω από την ομορφιά και τη γοητεία του. Ήταν πάντα πολύ προσεκτικός σχετικά με το ποιον άφηνε να δει τον διαλυμένο άνθρωπο πίσω από τη μάσκα που φοράει. Αυτό ήταν που τράβηξε την προσοχή μου στην αρχή και οδήγησε στην καταστροφή μου.

Ήμουν είκοσι τριών όταν μου ράγισε την καρδιά, αλλά πονάω λες και συνέβη χτες. Αντί να αγνοήσω τον πόνο, τον αποδέχομαι και τον χρησιμοποιώ για να τροφοδοτήσω την οργή μου.

«Τι στον διάολο κάνεις εδώ;» ρωτάω απότομα.

Το χαμόγελό του τρεμοπαίζει ανεπαίσθητα για μια στιγμή. «Χαίρεσαι που με βλέπεις;»

Του κάνω σήμα να προχωρήσει με το ελεύθερο χέρι μου. «Έχω συγκλονιστεί. Γιατί δεν έρχεσαι λίγο πιο κοντά για να σε πετύχω με μεγαλύτερη ευκολία; Κρίμα είναι να μου ξεφύγει κανένα ζωτικό όργανο.»

Το βλέμμα του κινείται απ' το πρόσωπο στο χέρι μου. «Ξέρεις πράγματι να ρίχνεις μ' αυτό το πράγμα;»

Τα μάτια μου γίνονται δύο σχισμές. «Θες να το ανακαλύψεις και μόνος σου;»

«Πού το βρήκες;»

«Δώρο από τη μαμά μου». Το στήθος μου φουσκώνει.

Σηκώνει τα φρύδια έκπληκτος. «Η σινιόρα Καστίγιο σου πήρε όπλο; Γιατί;»

Χαμηλώνω το όπλο και το ασφαλίζω. «Πάντα έλεγε ότι μια γυναίκα πρέπει να είναι δύο πράγματα – οπλισμένη και επικίνδυνη».

Μένει με το στόμα ανοιχτό. «Όταν έλεγε ότι έχει όπλο, νόμιζα ότι αστειευόταν ώστε να μας βάλει στη θέση μας».

«Δε μεγαλώσαμε όλοι σε ένα χαριτωμένο, ασφαλές προάστιο του Σικάγο με μια ντουζίνα νταντάδες και προσωπικό».

«Το ίδιο ισχύει για όσους μεγάλωσαν σε έναν μικρό, χαρωπό, τουριστικό οικισμό δίπλα στη λίμνη όπου μπορείς να εξαγοράσεις τον ντόπιο μπάτσο με αλκοόλ και ένα κολλαριστό χαρτονόμισμα των εκατό δολαρίων».

Τον αγριοκοιτάζω. «Προς ενημέρωσή σου, ο σερίφης Χανκ συνταξιοδοτήθηκε και επισήμως πέρσι».

«Δύσκολες στιγμές για όλους τους έφηβους παραβάτες ανά τον κόσμο». Το χαμόγελό του γίνεται ακόμα πιο πλατύ.

Πεταλούδες αρχίζουν να πετάνε στο στομάχι μου – έτσι όπως ανακατεύεται είναι λες και χιλιάδες απ' αυτές ξύπνησαν αφού πέρασαν τα τελευταία έξι χρόνια κλεισμένες στα κουκούλια τους.

Σου ράγισε την καρδιά. Ξύπνα.

Οι μύες στους ώμους μου σφίγγονται. «Σκοπεύεις να μου εξηγήσεις γιατί έκανες διάρρηξη στο σπίτι μου ή θα στεκόμαστε εδώ όλη νύχτα;»

«Στο σπίτι σου;» Το μέτωπό του γεμίζει ρυτίδες. «Νομίζω ότι κάνεις λάθος. Ο παππούς μου μπορεί να επέτρεψε στην οικογένειά σου να μένει εδώ επειδή η μητέρα σου φρόντιζε το σπίτι, αλλά δε σας ανήκει».

Η μαμά μου δε φρόντιζε απλώς το σπίτι των Κέιν – το αγαπούσε

σαν να ήταν δικό της από τότε που την προσέλαβε ο Μπρέντι Κέιν για να διαχειρίζεται το ακίνητο και να προσέχει τα εγγόνια του. *Αλλά άφησε το ακίνητο σ' εσένα, όχι σ' εκείνη.*

Το στήθος μου πάλλεται. «Σύμφωνα με τον τίτλο ιδιοκτησίας που άφησε ο παππούς σου, το σπίτι μου ανήκει».

Το σώμα του σφίγγεται. «Τι εννοείς;»

«Αυτό είναι ανάμεσα σ' εμένα και σ' εκείνον».

«Μιας και δεν μπορώ να πάω να τον ρωτήσω επειδή είναι δύο μέτρα κάτω απ' το χώμα και τα σχετικά, θα χρειαστεί να μου εξηγήσεις».

Ο πόνος στο στήθος μου γίνεται εντονότερος. «Είπε ότι το σπίτι μου ανήκει και ότι έχω το δικαίωμα να πυροβολήσω οποιονδήποτε φέρει αντίρρηση».

Σταυρώνει τα μπράτσα του πάνω στο στήθος του, τραβώντας το βλέμμα μου στους μυς που κρύβονται κάτω από το πουκάμισό του. «Τώρα ξέρω ότι λες ψέματα. Ο παππούς μου ανέκαθεν μισούσε τα όπλα».

«Τότε πώς εξηγείται η συλλογή που είχε στη σοφίτα;»

Τρίβει το πιγούνι του. «Ποια συλλογή;»

Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι. «Μάλλον δεν ήξερες τον παππού σου τόσο καλά όσο νόμιζες».

«Ενώ εσύ τον ήξερες;» Του ξεφεύγει ένα υπεροπτικό γέλακι.

Σηκώνω το πιγούνι μου προς τα πάνω. «Εδώ περνούσε κάποτε καλοκαίρι πριν το ατύχημα, οπότε, ναι, νομίζω ότι τον ξέρω καλύτερα από το άτομο που δεν έμπαινε καν στον κόπο να τον πάρει τηλέφωνο στα γενέθλιά του».

Στρέφει το βλέμμα του αλλού. «Δεν είχαμε και πολύ φιλικές σχέσεις προτού πέσει σε κώμα».

«Αναρωτιέμαι γιατί», λέω με σαρκαστικό τόνο.

Τρίβει τον αυχένα του. «Έκανα πολλά λάθη την τελευταία φορά που ήμουν εδώ».

«Όπως το να τα φτιάξεις μαζί μου;»

Οι μύες στο πιγούνι του σφίγγονται. «Δεν έπρεπε να σε διεκδικήσω με τέτοιο τρόπο».

Νιώθω σαν να μου έμπηξε οδοντωτό μαχαίρι στο στήθος, αλλά το πρόσωπό μου παραμένει ανέκφραστο – μια ικανότητα που τελειοποίησα στο πέρασμα των χρόνων.

«Όχι, πραγματικά δεν έπρεπε». Τα δάχτυλά μου σφίγγουν τη λαβή του όπλου.

«Λυπάμαι που κατέστρεψα τη φίλιά μας».

Είναι σαν να στρίβει το αόρατο μαχαίρι και να το μπήγει ακόμα βαθύτερα στο δέρμα μου. «Η φίλιά μας δε χάλασε επειδή τα φτιάξαμε. Οι εθισμοί σου φρόντισαν γι' αυτό».

Πανσίπινα. Αλκοόλ. Σεξ. Ο Καλ τα χρησιμοποίησε όλα αυτά για να γλιτώσει απ' τους δαίμονες μέσα στο κεφάλι του, αλλά ήμουν υπερβολικά ερωτευμένη για να το προσέξω.

Δεν μπορείς να κατηγορείς τον εαυτό σου όταν το έγκρυβε τόσο επιδέξια.

Παρ' όλα αυτά δυσκολεύομαι να πιστέψω τα λόγια που λέω στον εαυτό μου. Ο λαιμός μου σφίγγεται από όλα τα συναισθήματα που καταπιέζω τόσα χρόνια και δυσκολεύομαι να καταπιώ.

Το πιγούνι του σφίγγεται, τονίζοντας τις γραμμές και τις γωνίες του προσώπου του. «Είτε το πιστεύεις είτε όχι, δεν οδήγησα τόσες ώρες για να μαλώσουμε για το παρελθόν μας».

«Τότε γιατί ήρθες;» Από τις εκατοντάδες ερωτήσεις που θέλω να του κάνω αυτή είναι η ασφαλέστερη.

«Ήρθα για να δω το σπίτι».

«Μετά από έξι χρόνια; Γιατί;»

«Επειδή σκοπεύω να το πουλήσω».

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου ξανά και ξανά. «Όχι. Αποκλείεται να συμβεί».

«Λάνα...» Ο τρόπος που προφέρει το παλιό χαϊδευτικό μου κάνει τη νεκρή καρδιά μου να σκιρτήσει.

Δεν είναι να απορεί κανείς που υπέκνυψες τόσο εύκολα την τελευταία φορά. Αρκεί μόνο ένα χαζό χαϊδευτικό για να πέσουν οι άμυνές σου.

«Μη με ξαναπείς έτσι».

«Αλάνα», διορθώνει τον εαυτό του συνοφρυωμένος. «Δεν ξέρω τι σου είπε ο παππούς μου, αλλά μάλλον τον παρεξήγησες».

«Σωστά. Σαφώς και υποθέτεις ότι εγώ τον παρεξήγησα».

Τα μάτια του γίνονται δύο σχισμές. «Τώρα απλώς το παίζεις δύσκολη».

«Σε αντίθεση με τι; Με το πόσο ηλιθιωδώς αθώα ήμουν την τελευταία φορά;»

Παραβλέπει την έκρηξη θυμού μου και συνεχίζει. «Μπορούμε να το λύσουμε με ευκολία. Πού είναι ο τίτλος ιδιοκτησίας;»

Σταματάω και αναλογίζομαι τι θα συμβεί αν υποκύψω στο αίτημά του.

Όσο πιο γρήγορα του τον δείξεις, τόσο πιο γρήγορα θα φύγει.

«Πάω να τον βρω». Κατευθύνομαι προς τις σκάλες και του ρίχνω μια ματιά πάνω απ' τον ώμο μου. «Μην κουνηθείς».

«Και να ρισκάρω να σου δώσω λόγο να με πυροβολήσεις; Ευχαριστώ, δε θα πάρω».

Έχω την απάντηση στην άκρη της γλώσσας μου, αλλά δαγκώνομαι. Αυτό είναι το πρόβλημα με τον Καλ. Μπορεί να σε κάνει να ξεχάσεις ότι είσαι θυμωμένη μαζί του κάνοντας ένα αστείο και χαμογελώντας. Είναι η μεγαλύτερη υπερδύναμη του και ο προσωπικός μου κρυπτονίτης.

Είσαι καλύτερα προετοιμασμένη τώρα.

Ανεβαίνω πάνω βιαστικά και βάζω το περίστροφο στο χρηματοκιβώτιο προτού αρχίσω να ψάχνω το αρχείο μου για να βρω τον τίτλο ιδιοκτησίας. Μου παίρνει μονάχα ένα λεπτό να τον βρω χωμένο ανάμεσα σε μερικά άλλα σημαντικά νομικά έγγραφα.

Ο Καλ ελέγχει τα χέρια μου ενώ κατεβαίνω τις σκάλες. «Δεν έχεις όπλο αυτή τη φορά;»

Ανασηκώνω τους ώμους μου αδιάφορα. «Ξέρω πέντε διαφορετικούς τρόπους για να σκοτώσω έναν άντρα με τα χέρια μου, οπότε στην πραγματικότητα δεν το χρειάζομαι».

Το σταρένιο δέρμα του γίνεται άσπρο σαν το χαρτί. «Πες μου ότι κάνεις πλάκα».

Μακάρι να έκανα. Ένα καλοκαίρι η μαμά μου με έστειλε στην Κολομβία να επισκεφτώ τον θείο μου και, επειδή εκείνος δεν ήξερε πώς να με κρατήσει απασχολημένη, με έβαλε να δουλεύω στη φάρμα του και μου έμαθε μεικτές πολεμικές τέχνες. Επέστρεψα έναν μήνα αργότερα με μαύρη ζώνη στο να βαρβάω κόσμο και αρκετές ικανότητες επιβίωσης για να διαγωνιστώ σε ένα από όλα αυτά τα ριάλιτι σόου που διαδραματίζονται στη φύση.

Ακουμπάω το συμβόλαιο στο τραπέζακι της εισόδου και του δείχνω την υπογραφή του Μπρέιντι. «Ορίστε. Όπως σου είπα».

Ο Καλ στέκεται δίπλα μου και επεξεργάζεται τον τίτλο ιδιοκτησίας. Φροντίζει ώστε να αφήσει μια απόσταση ανάμεσά μας ενώ διαβάζει, αλλά όταν μεταφέρει το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο, τα μπράτσα μας ακουμπάνε κατά λάθος. Ένα κύμα ενέργειας διατρέχει ολόκληρο το σώμα μου. Αστραπιαία, τραβάει τα χέρια πίσω από την πλάτη του, αλλά η αίσθηση του αγγίγματός του παραμένει. Έχουν περάσει έξι χρόνια, όμως το σώμα μου αντιδρά σαν να μην πέρασε μια μέρα.

Συνοφρυώνομαι ακόμα περισσότερο.

Ο Καλ διαβάζει ολόκληρη τη σελίδα και κουνάει το κεφάλι του. «Λυπάμαι, αλλά ο τίτλος που σου έδωσε δεν ισχύει πια». Μου δείχνει την ημερομηνία δίπλα στην υπογραφή του Μπρέιντι. «Τον υπέγραψε πριν από την ανανεωμένη εκδοχή της διαθήκης του».

«Ποια διαθήκη;»

«Αυτή που συνέταξε εκ νέου πριν από το ατύχημα».

Νιώθω λες και ο Καλ έχει τυλίξει τα χέρια του γύρω απ' τον λαιμό μου και τον σφίγγει.

Όχι. Αποκλείεται. «Θα πάρω τηλέφωνο τον δικηγόρο του αυτή τη στιγμή προκειμένου να βγάλουμε άκρη». Κατευθύνομαι προς τις σκάλες. Με κατακλύζει μια απελπισία – θέλω να πάω πάνω και να βρω το τηλέφωνό μου.

Ο Καλ ρίχνει μια ματιά στο ακριβό ρολόι του. «Είναι σχεδόν

μεσάνυχτα. Αμφιβάλλω αν ο Λίο θα σηκώσει το τηλέφωνο τέτοια ώρα».

Βρίζω από μέσα μου.

Χώνει τα χέρια του στις τσέπες. «Θα επικοινωνήσω μαζί του αύριο το πρωί ώστε να λυθεί το ζήτημα προτού περάσει από εδώ ο μεσίτης».

«Ποιος μεσίτης;»

«Αυτός που προσέλαβα για να με βοηθήσει να πουλήσω το σπίτι».

«Ποιο κομμάτι της πρότασης το σπίτι μου δεν είναι για πούλημα δεν καταλαβαίνεις;»

«Κατ' αρχάς, το γεγονός ότι το αποκαλείς σπίτι σου».

Σφίγγω τα δάχτυλά μου ασυναίσθητα μέχρι που σχηματίζουν γροθιές, για να μην τα τυλίξω γύρω απ' τον λαιμό του.

Το βλέμμα του πέφτει στις σφιγμένες γροθιές μου και ξαναγυρίζει στο πρόσωπό μου. «Νομίζω ότι μέχρι να έχουμε μια σαφή εξήγηση από τον δικηγόρο μπορούμε να βάλουμε αυτή τη συζήτηση στον πάγο. Είναι αργά και δε βγάζει πουθενά». Η μπροστινή πόρτα τρίζει καθώς την ανοίγει.

«Περίμενε», λέω και απλώνω το χέρι μου. «Δώσε μου το κλειδί σου».

Με αγνοεί και σέρνει τη βαλίτσα του μέσα στο σπίτι. «Δεν πάω πουθενά».

«Πάντως δεν πρόκειται να μείνεις εδώ», τραυλίζω.

«Πού νομίζεις ότι θα πάω;»

«Το μοτέλ στη Μείν Στριτ πιθανότατα έχει ένα άδειο δωμάτιο. Εκτός αυτού, πλέον έχουν ίντερνετ και έγχρωμη τηλεόραση».

Τα χείλη του μισανοίγουν. «Αποκλείεται να μιλάς σοβαρά. Συνέλαβαν έναν κατά συρροή δολοφόνο εκεί κάποτε».

Τον στραβοκοιτάζω. «Δε διέπραξε τον φόνο εκεί μέσα ωστόσο».

«Ω, αυτό αλλάζει τα πράγματα».

«Μανούλα, ποιος είναι αυτός;» φωνάζει η Καμίλα από την

κορυφή της σκάλας. Με τα μεγάλα γαλανά μάτια της, κοιτάζει τον Καλ και μετά το βλέμμα της συναντά το δικό μου.

Της κάνω νεύμα να φύγει χωρίς να το πολυσκεφτώ. «Κανένας σημαντικός. Γύρισε στο κρεβάτι σου, σε παρακαλώ».

Ο Καλ κοιτάζει με μάτια διάπλατα πρώτα την Καμί και μετά εμένα. «Ποια στο καλό είναι αυτή και γιατί σε φωνάζει *μανούλα*;»

«Μη βρίζεις μπροστά στο παιδί μου», λέω ψιθυριστά αλλά αγριεμένα.

«Το παιδί σου; Πόσο χρονών είναι;» Ο Καλ σκοντάφτει στην προσπάθειά του να απομακρυνθεί από μένα, αλλά ξαναβρίσκει την ισορροπία του γρήγορα.

«Πέντε!» Η Καμίλα σηκώνει το χέρι της ψηλά σαν να περιμένει κάποιον να της κάνει «κόλλα το».

Οποιαδήποτε υποψία χρώματος εξαφανίζεται από το πρόσωπό του. Απλώνει το χέρι του για να στηριχτεί στον τοίχο. «Πέντε. Αυτό είναι... Αυτή είναι... Εμείς...»

«Δεν είναι...» Τα μάτια του γυρίζουν προς τα πίσω και η απάντησή μου μένει στη μέση.

Τα πόδια του λυγίζουν και το σώμα του πέφτει προς τα μπρος.

«Να πάρει!» Απλώνω τα χέρια μου για να τον συγκρατήσω.

Τα χέρια και τα πόδια μας μπλέκονται καθώς πέφτουμε κάτω και οι δύο. Μου κόβεται η ανάσα όπως πέφτω με φόρα πάνω στο ταλαιπωρημένο ξύλινο πάτωμα. Το κεφάλι του Καλ σκάει στο στομάχι μου, πράγμα που πονάει περισσότερο απ' ό,τι περίμενα, αλλά μετριάξει την πτώση του. Προτού προλάβω να το σταματήσω, το κεφάλι του γλιστράει από πάνω μου και χτυπάει στο πάτωμα. Το πρόσωπο του Καλ παραμένει ανέκφραστο ενώ είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα, εντελώς αναίσθητος.

«Γαμώτο. Αυτό θα πονέσει». Γυρίζω το ακίνητο σώμα του προς το μέρος μου και ακουμπάω το κεφάλι του στα γόνατά μου.

«Ω, η μανούλα πρέπει να βάλει χρήματα στο βάζο για τις βρисиές».

Έχω την αίσθηση ότι το βάζο για τις βρисиές είναι η μικρότερη από τις έγνοιες μου τώρα που ο Κάλαχαν Κέιν εισέβαλε στη ζωή μου με το φονικό χαμόγελό του και ένα μεγάλο πρόβλημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Καὶ

Κοιτάζω το ταβάνι και ανοιγοκλείνω τα μάτια μου μέχρι το βλέμμα μου να εστιάσει στον πολυέλαιο. Παίρνει μερικά λεπτά μέχρι να καθαρίσει η όρασή μου, αλλά το μυαλό μου παραμένει θολό.

Γιατί βρίσκομαι στο πάτωμα;

«Αχ, πάλι καλά που ξύπνησες. Είσαι εντάξει;» Η Λάνα σκύβει προς τα μπρος. Οι σκούρες μπούκλες της χαϊδεύουν το πρόσωπό μου, γαργαλώντας το δέρμα μου. Μυρίζει σαν μπισκότο και μου θυμίζει τα βράδια που μέναμε ξύπνιοι ως αργά, μολονότι απαγορευόταν, και τρώγαμε ωμή ζύμη για μπισκότα καθισμένοι στη μαρίνα. Προσπαθώ να αποφύγω να πάρω άλλη μια βαθιά ανάσα, αλλά αποτυγχάνω, και η μυρωδιά κανέλας πλημμυρίζει τα πνευμόνια μου.

Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που ονειρεύτηκα τη Λάνα. Έχουν περάσει μήνες; Χρόνια; Αυτή είναι πιο ζωντανή από όλες τις άλλες – περιλαμβάνει ακόμα και τις μικρότερες λεπτομέρειες, όπως η μικροσκοπική ελιά σε σχήμα καρδιάς στον λαιμό της και το σημάδι πάνω από το τόξο των χειλιών της.

Απλώνω το χέρι μου για να αγγίξω το αγνό σημάδι πάνω από τα χείλη της και αισθάνομαι τις άκρες των δαχτύλων μου να μυρμηγκιάζουν. Ο κόσμος γύρω μου παύει να υπάρχει καθώς τα βλέμματά μας συναντιούνται.

Θεέ μου, αυτά τα μάτια.

Τα καστανά μάτια της μου θυμίζουν το χρώμα αμέσως μετά τη βροχή – είναι τόσο σκούρα, που ανάλογα με το φως φαντάζονται μαύρα. Το χρώμα αυτό δεν έχει εκτιμηθεί όσο πρέπει, αλλά ανταγωνίζεται επάξια όλα τα άλλα, ακόμα κι αν η Λάνα πάντα διαφωνούσε.

Ακουμπάω κατά λάθος το κάτω χείλος της με τον αντίχειρά μου και την ακούω να παίρνει μια βαθιά ανάσα.

«Τι κάνεις;» λέει και τραβιέται.

Μορφάζω από τον πόνο που διαπερνά το πίσω μέρος του κρανίου μου.

Δεν ονειρεύεσαι, βλάκα.

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε πονέσω περισσότερο». Σηκώνει το κεφάλι μου που είναι ακουμπισμένο στα γόνατά της. «Πόσα δάχτυλα είναι αυτά;»

«Τρία», μουγκρίζω.

«Τι μέρα είναι;»

«Τρεις Μαΐου».

«Πού βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή;» Τα νύχια της αγγίζουν το κεφάλι μου, κάνοντας τη σπονδυλική μου στήλη να ανάψει.

«Στην κόλαση», απαντάω μέσα απ' τα δόντια μου.

«Σε πόνεσε;» Επαναλαμβάνει την ίδια κίνηση. Το δέρμα μου καίει από το άγγιγμά της και η ζεστασιά απλώνεται μέσα στις φλέβες μου σαν πυρκαγιά.

«Σταμάτα, είμαι μια χαρά». Τραβιέμαι και γλιστρώ κατά μήκος του πατώματος, μέχρι που η πλάτη μου βρίσκει τον τοίχο απέναντί της. Παρά την απόσταση ανάμεσά μας, η πικάντικη μυρωδιά κανέλας από το αφρόλουτρό της παραμένει κολλημένη στα ρούχα μου. Είναι το ίδιο εθιστικό αφρόλουτρο που χρησιμοποιεί εδώ και χρόνια.

Παίρνω άλλη μια βαθιά ανάσα, γιατί ξεκάθαρα μου αρέσει να βασανίζω τον εαυτό μου.

Θεέ μου, τι θλιβερό. Κοπανάω το κεφάλι μου στον τοίχο και το νιώθω να πάλλεται απ' τον πόνο.

«Ορίστε, κύριε. Για το βαβά σου».

Να πάρει.

Η Αλάνα έχει μια κόρη. Μια πεντάχρονη κόρη με σκούρα ξανθά μαλλιά και μεγάλα γαλανά μάτια που μοιάζουν τρομακτικά με τα δικά μου. Έτσι όπως είμαι καθισμένος στο πάτωμα, έχουμε περίπου το ίδιο ύψος, αν και με περνάει μερικά εκατοστά από αυτή την οπτική γωνία.

Το παιδί της Αλάνα –πιθανότατα το δικό μου παιδί– με κοιτάζει με τα μάτια της ανοιγμένα διάπλατα. Φοράει πιτζάμες που είναι κουμπωμένες στραβά. Το χρώμα των μαλλιών της είναι σχεδόν απαλό καστανό, ενώ οι περισσότερες κυματιστές τούφες μαλλιών έχουν ξεφύγει από την ακατάστατη αλογοουρά της.

Είναι δική μου;

Ελπίζω πως όχι.

Η σκέψη είναι πολύ κακή αλλά αληθινή. Δεν είμαι έτοιμος να γίνω πατέρας ακόμη. Διάολε, δεν ξέρω αν θα νιώσω έτοιμος ποτέ. Μέχρι τώρα είχα συμφιλιωθεί με την ιδέα ότι θα ήμουν ο κουλ θεός που δεν έβαλε ποτέ τη ζωή του σε τάξη ώστε να βρει χρόνο για να κάνει παιδιά. Πώς άλλωστε, όταν τα μόνα που καταφέρνω να κάνω για τον εαυτό μου είναι τα απολύτως απαραίτητα.

Το παιδί κουνάει μια σακούλα με πάγο μπροστά στο πρόσωπό μου ενώ χοροπηδάει στις μύτες των ποδιών της. Χωρίς να το σκεφτώ, απλώνω το χέρι μου και παίρνω τη σακούλα.

«Είσαι εντάξει;»

Μορφάζω στο άκουσμα της φωνής του παιδιού. Μου θυμίζει τη φωνή της Λάνα, μέχρι και την αμυδρή βραχνάδα της. Με πιάνει ζαλάδα ξανά.

Η Λάνα σηκώνεται και φιλάει το πάνω μέρος του κεφαλιού

της κόρης της. «Σ' ευχαριστώ, μωρό μου. Πολύ γλυκό εκ μέρους σου να βοηθήσεις».

«Χρειαζόμαστε γιατρό;»

«Όχι. Λίγη ξεκούραση χρειάζεται μόνο».

«Και ένα δυνατό ποτό», μουρμουρίζω.

Η Λάνα γυρνάει προς το μέρος της κόρης της. «Βλέπεις; Είναι αρκετά καλά ώστε να πάρει πάλι κακές αποφάσεις».

Σουφρώνει τη μύτη της. «Αυτό δε βγάζει νόημα».

Η Λάνα αναστενάζει. «Θα σου εξηγήσω το πρωί, *mi amor*».*

«Μα—»

Η Λάνα τής δείχνει τις σκάλες. «*Vete a dormir ahora mismo*».**

Θεέ μου. Μοιάζει και ακούγεται σαν τη μητέρα της.

Ίσως επειδή είναι πλέον κι η ίδια μητέρα.

Το σώμα μου μουδιάζει.

Παθαίνω καρδιακή προσβολή;

Το αριστερό χέρι μου μυρμηγκιάζει και νιώθω λες και η καρδιά μου ετοιμάζεται να εκτοξευτεί έξω από το στήθος μου, οπότε δεν το αποκλείω.

Το παιδί με δείχνει με το παχουλό δαχτυλάκι του. «Δε φαίνεται και πολύ καλά».

«Θα του περάσει, έναν πονοκέφαλο έχει μόνο».

«Αμα του δώσεις ένα φιλάκι θα γίνει καλά όπως τα δικά μου βαβά».

«Όχι», απαντάμε κι εγώ κι η Λάνα ταυτόχρονα.

«Εντάξει. Όχι φιλάκια». Το παιδί σταυρώνει τα χέρια του και σουφρώνει τα χείλη του.

Η ματιά της Λάνα πέφτει στα χείλη μου. Με τη γλώσσα της υγραίνει το κάτω χείλος της, κάνοντας τις άκρες των αυτιών μου να κοκκινίσουν.

Είσαι καταδικασμένος. Ολοκληρωτικά καταδικασμένος.

* Αγάπη μου.

** Πήγαινε για ύπνο τώρα.

«Θα μου διαβάσεις μια ιστορία;» μας διακόπτει το παιδί. Η φωνή της έχει την ίδια επίδραση στη διάθεσή μου με έναν κουβά πάγο.

Θα μπορούσε πράγματι να είναι δική μου; Θα μπορούσε η Λάνα να μου κρύβει για χρόνια την ύπαρξη ενός παιδιού μόνο και μόνο επειδή με μισεί;

Το δωμάτιο γύρω μου γυρίζει. Κλείνω τα μάτια μου για να μη βλέπω τη μικρογραφία μου και την Αλάνα.

«*Καμίλα*», λέει προειδοποιητικά η Λάνα.

«Και οι δυο σας πρέπει να βάλετε χρήματα στο βάζο για τις βρισιές», της υπενθυμίζει η κόρη της.

Μπορώ να φανταστώ την Αλάνα να γυρίζει αλλού το βλέμμα της ενώ λέει: «Θύμισέ το μου το πρωί».

«Οκ!» Ο ήχος των ποδιών της πάνω στα ξύλινα σκαλιά ατηχεί μέσα στο ψηλοτάβανο σπίτι.

Η Λάνα μένει σιωπηλή μέχρι να ακούσει μια πόρτα να κλείνει κάπου μακριά μας. «Έφυγε, οπότε μπορείς να σταματήσεις να προσποιείσαι τον κοιμισμένο».

Κοιτάω τον πολυέλαιο. «Είναι—» Όσο σκληρά κι αν προσπαθώ, δεν μπορώ να ολοκληρώσω την πρότασή μου. Η Λάνα δεν έμοιαζε με τον τύπο του ανθρώπου που θα έκρυβε κάτι τέτοιο, αλλά οι άνθρωποι κάνουν τρελά πράγματα για να προστατεύσουν αυτούς που αγαπούν, ειδικά απ' όσους μπορεί να τους πληγώσουν.

Ίσως γι' αυτό ο παππούς έδωσε στη Λάνα τον τίτλο ιδιοκτησίας του σπιτιού. Ίσως σκέφτηκε ότι δεν μπορούσα να φροντίσω το παιδί μου και ανέλαβε εκείνος.

Αν υποθέσουμε ότι της άφησε το σπίτι.

«Τι να είναι;» επιμένει η Λάνα.

«*Δική μου;*»

Ανοιγοκλείνει τα μάτια της. «Έκανες πραγματικά αυτή την ερώτηση;»

«Απλώς απάντησέ μου». Ο φόβος μου μετατρέπεται σε ταραχή. Δεν ενδίδω στον θυμό μου εύκολα, αλλά ο πονοκέφαλος

και τα νέα για ένα παιδί που δεν ήξερα ότι υπήρχε κάνουν την υπομονή μου να εξαντλείται.

«Τι σημασία θα είχε;»

Η ερώτηση της Λάνα μοιάζει με παγίδα στην οποία πέφτω οικειοθελώς. «Ναι. Όχι. Ίσως. Γαμώτο! Δεν ξέρω. Είναι;» Χώνω τα χέρια μου στα μαλλιά μου και τραβάω μερικές τούφες, κάνοντας το ευαίσθητο δέρμα να πάλλεται από τον πόνο.

«Αν με ρωτάς πραγματικά κάτι τέτοιο, τότε δε με ξέρεις καθόλου».

Σηκώνομαι όρθιος με δυσκολία, παραβλέποντας την αστάθεια που νιώθω. «Τι περίμενες να νομίσω; Άλλωστε τα πράγματα δεν πήραν καλή τροπή την τελευταία φορά που ειπωθήκαμε».

«Οπότε υπέθεσες ότι θα σου έκρυβα το παιδί σου εξαιτίας αυτού;»

«Είτε αυτό είτε προχώρησες πάρα πολύ γρήγορα απ' ό,τι φαίνεται». Αυτό που είπα είναι απαίσιο. Είναι ένα θυμωμένο, επικριτικό, απελπιστικά ηλίθιο πράγμα που μετάνιωσα τη στιγμή που το ξεστόμισα. Αυτή τη φορά δεν μπορώ καν να κατηγορήσω το αλκοόλ, πράγμα που κάνει το ξέσπασμά μου ακόμα χειρότερο.

Το δωμάτιο παγώνει.

«Φύγε από εδώ», ψιθυρίζει.

Παγώνω στη θέση μου. «Να πάρει. Συγγνώμη. Δεν ξέρω γιατί το είπα αυτό. Εννοώ, ξέρω γιατί το είπα, αλλά δεν έπρεπε να το—»

«Φύγε απ' το σπίτι μου προτού πάρω την αστυνομία για να σε συνοδεύσει έξω». Γυρίζει από την άλλη. Ο τρόπος που οι ώμοι της τρέμουν με κάθε βαθιά εκπνοή εντείνει το κάψιμο στο στομάχι μου.

«Αλάνα—»

Γυρίζει επιτόπου και δείχνει την πόρτα. «¡Lárgate!»*

Δε χρειάζομαι Google Translate για να καταλάβω.

---

* Δίνε του!

Σηκώνω τα χέρια μου ψηλά. «Οκ, φεύγω».

Θα φύγεις έτσι; Χωρίς να πάρεις απαντήσεις;

Σε αντίθεση με τι; Η Λάνα που ήξερα έπρεπε να ηρεμήσει προτού αρχίσει να μιλάει. Ξέρω καλά ότι, αν την πιέσω υπερβολικά και πολύ σύντομα, θα με σπρώξει ακόμα πιο μακριά της.

Πιάνω το χερούλι της βαλίτσας και περνάω την εξώπορτα. «Περίμενε».

Σταματάω στο χαλάκι της πόρτας – στέκομαι πάνω στις ξεθωριασμένες λέξεις *sin postre no entran*.*

«Δώσε μου το κλειδί σου». Κάνει ένα βήμα προς τα μπρος και απλώνει το χέρι της.

Το δεξί χέρι της, στο οποίο δε φοράει δαχτυλίδι.

Τι σημασία έχει; Δεν είναι ότι γύρισες για να τα ξαναβρείτε.

Κρατάω αυτή τη σκέψη στο μυαλό μου και χαμογελάω ξανά.

Τα ρουθούνια της πεταρίζουν. «Το κλειδί, Κάλαχαν».

Παίρνω τον χρόνο μου για να βγάλω το ασημένιο κλειδί από την τσέπη μου. Όταν η Λάνα απλώνει το χέρι της για να το πιάσει, τα δάχτυλά της αγγίζουν το δέρμα μου και ένα ρεύμα σαν ηλεκτροσόκ διαπερνά το σώμα μου. Τραβάει το χέρι της απότομα και το ακουμπά στο στήθος της.

Πρέπει να αισθάνθηκε το ίδιο πράγμα.

Τέλεια. Τουλάχιστον μπορώ να πέσω για ύπνο ξέροντας ότι, ακόμα κι αν με μισεί, το σώμα της έχει διαφορετική γνώμη.

Είσαι γελοίος που νομίζεις ότι αυτό είναι κάποιον είδους επίτευγμα.

Κλείνει την πόρτα με δύναμη. Κάνω ένα πηδηματάκι προς τα πίσω για να γλιτώσω τη σπασμένη μύτη και σκοντάφτω πάνω στη βαλίτσα μου.

Χτυπάω το κεφάλι μου στην ξύλινη πόρτα και μου ξεφεύγει ένα βογκητό. «Τι στο καλό σκεφτόσουν όταν με έστειλες εδώ, παππού;»

---

* Απαγορεύεται η είσοδος χωρίς γλυκό.

Ακούγεται ο ήχος που κάνει ο σύρτης και το φωτάκι της εισόδου σβήνει.

«Δεν μπορούσες να περιμένεις μέχρι να μπω στο αμάξι;» Δεν περιμένω απάντηση, αλλά λέω τις λέξεις δυνατά ούτως ή άλλως.

Το ένα μετά το άλλο, τα φώτα κατά μήκος της βεράντας που τυλίγεται γύρω γύρω απ' το σπίτι σβήνουν, τονίζοντας αυτό που είπε η Λάνα.

Δίνε του.

Αναστενάζω βαθιά καθώς επιστρέφω στην Aston Martin DBS. Η μηχανή μουγκρίζει καθώς παίρνει μπρος και κρατάω την ανάσα μου για μερικά δευτερόλεπτα, περιμένοντας τη Λάνα να βγει έξω κρατώντας το όπλο της και απειλώντας ξανά να καλέσει τους μπάτσους. Περνάει ένα ολόκληρο λεπτό και η πόρτα παραμένει κλειστή, οπότε το θεωρώ αρκετά ασφαλές να ανάψω το φωτάκι του αυτοκινήτου και να ψάξω το ντουλαπάκι για να βρω το γραμμάτιο του παππού.

Ο φάκελος είναι κρυμμένος στο βάθος, ακριβώς εκεί που τον άφησα όταν πέθανε πριν από περίπου δύο χρόνια. Μολονότι τα αδέρφια μου έσπευσαν να φέρουν εις πέρας αυτά που τους είχε αναθέσει ο παππούς για να λάβουν την κληρονομιά τους και τις μετοχές της Εταιρείας Κέιν –ο Ρόουαν ανέλαβε το θεματικό πάρκο της οικογένειας και ο Ντέκλαν παντρεύτηκε–, εγώ έκανα αυτό που κάνω καλύτερα.

Να αποφεύγω ό,τι με τρομάζει.

Η αναβλητικότητα μόνο μελάδες προκαλεί.

Χαϊδεύω με το δάχτυλό μου το σπασμένο βουλοκέρι με το κάστρο της Ντρίμιλαντ και βγάζω το γραμμάτιο από τον φάκελο. Κλείνω τα μάτια και παίρνω μερικές βαθιές εισπνοές πριν το ξεδιπλώσω.

Κάλαχαν,

αν διαβάζεις αυτή την εκδοχή του τελευταίου γραμματίου μου, αυτό σημαίνει ότι πέθανα χωρίς να τα βρούμε και να ζητήσουμε

συγγνώμη ο ένας από τον άλλο για όσα είπαμε. Μολονότι με στενοχωρεί αυτό το ενδεχόμενο, θέλω να επανορθώσω μέσα από αυτή την τελευταία επιθυμία και τη διαθήκη μου. Λένε ότι το χρήμα δε λύνει τα πάντα, αλλά είμαι σίγουρος ότι μπορεί να παρακινήσει εσένα και τα αδέρφια σου να βγείτε απ' το καβούκι σας και να ενστερνιστείτε κάτι καινούργιο. Από τα τρία εγγόνια μου, εσύ ήσουν πάντα εκείνος που έπαιρνες ρίσκα, οπότε ελπίζω να σταθείς αντάξιος της τελευταίας πρόκλησης που θα σου βάλω.

Μεταξύ μας, δεν ήθελα να ευνοήσω κανέναν σας, αλλά το έκανες σχεδόν αδύνατο. Έχεις κάτι ξεχωριστό – κάτι που δεν έχουν τα αδέρφια και ο πατέρας σου –, που τραβάει τους ανθρώπους κοντά σου. Είχες πάντα μέσα σου αυτό το φως που κανείς δεν μπορεί να σβήσει.

Τουλάχιστον κανείς άλλος πέρα από σένα.

Με πλήγωνε που σε έβλεπα να χαραμίζεις αυτό που σε έκανε ξεχωριστό χρησιμοποιώντας το αλκοόλ και τα ναρκωτικά σαν δεκανίκι. Στην αρχή, σε δικαιολόγησα επειδή ήσουν νέος και ανώριμος. Νόμισα ότι ήταν απλώς μια φάση και θα περάσει. Μετά την αποτοξίνωση έδειχνες να είσαι καλύτερα. Δεν ήταν παρά αργότερα, όταν πέρασα χρόνο μαζί σου στη λίμνη μερικά χρόνια μετά, που συνειδητοποίησα ότι απλώς έμαθες να το κρύβεις καλύτερα.

Μετάνιωσα πικρά για όσα σου είπα την τελευταία φορά που μιλήσαμε. Ήμουν θυμωμένος με τον εαυτό μου που δεν επενέβην νωρίτερα – που δεν μπήκα τουλάχιστον στον κόπο να δω τι έκανες όταν η ομάδα του χόκεϊ σε έβαλε για πάντα στον πάγκο – και έκανα το ελάχιστον δυνατό επειδή ήμουν απορροφημένος από τη δουλειά. Προσπαθούσες να διαχειριστείς το τραύμα σου μ' έναν τρόπο που κανείς μας δεν μπορούσε να καταλάβει, αν και έπρεπε να προσπαθήσουμε.

Εύχομαι να είχα παραμερίσει την περηφάνια μου και να σου είχα ζητήσει συγγνώμη νωρίτερα, ώστε να μη χρειαζόταν να τη διαβάσεις σε αυτό το γράμμα. Ακόμα καλύτερα, εύχομαι να μην είχα χρησιμοποιήσει ποτέ τον εθισμό σου εναντίον σου και

να μην είχα πει όλα αυτά τα σκληρά λόγια τότε, νομίζοντας ότι σου έδινα ώθηση προς τη σωστή κατεύθυνση.

Δεν ήσουν ποτέ αποτυχημένος, αγόρι μου.

Εγώ ήμουν.

Μια αόρατη λαβίδα βυθίζεται μέσα στο στήθος μου, διαπερνώντας τον ουλώδη ιστό που έχει σχηματιστεί εδώ και χρόνια, και καρφώνεται στην καρδιά μου. Ο παππούς μπορεί να μετάνιωσε γι' αυτό που είπε, αλλά είχε δίκιο. *Είμαι* ένας αποτυχημένος. Πώς αλλιώς να αποκαλέσεις κάποιον που προσπάθησε να απεξαρτηθεί δύο φορές και ξανακύλησε μετά από λίγο; Αδύναμο. Αξιολύπητο. Δυστυχισμένο. Οι επιλογές είναι αμέτρητες, αλλά νομίζω ότι η λέξη αποτυχημένος συνοψίζει την κατάσταση ιδανικά.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και συνεχίζω να διαβάζω.

Η απεξάρτηση δεν είναι ένας στόχος, αλλά ένα ταξίδι. Το δικό ΣΟΥ ταξίδι. Και μολονότι ήθελα να σου πω ότι έπρεπε να ξαναγίνεις υγιής, το έκανα με εντελώς λάθος τρόπο. Δεν περνάει ούτε μέρα που να μη σκεφτώ τι θα είχε συμβεί αν σε είχα στηρίξει αντί να σου γυρίσω την πλάτη. Θα είχες ενδιαφερθεί να βρεις τη θέση σου μέσα στην εταιρεία επειδή δε θα απεχθανόσουν τον συσχετισμό της μ' εμένα; Ή θα είχες θελήσει να παντρευτείς την Αλάνα και να βάλεις μπροστά τα εγγόνια που τόσο ήθελε η σινιόρα Καστίγιο;

Υπάρχουν εκατό διαφορετικοί τρόποι για να σου δείξω πόσο λυπάμαι, αλλά οι επιλογές μου είναι περιορισμένες στη μετά θάνατον ζωή. Ελπίζω ότι μια μέρα –αν συνέλθεις και τα σχετικά–θα ξανασυναντηθούμε. Αλλά μέχρι τότε η διαθήκη μου είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω.

Λοιπόν, αγαπημένε μου ριψοκίνδυνη εγγονέ, έχω ένα πράγμα να σου ζητήσω σε αντάλλαγμα για το 18% των μετοχών της εταιρείας και την κληρονομιά των είκοσι πέντε δισεκατομμυρίων δολαρίων:

Πρέπει να περάσεις ένα τελευταίο καλοκαίρι στο σπίτι της λίμνης Γουιστέρια προτού το πουλήσεις μέχρι τη δεύτερη επέτειο του θανάτου μου.

Ξαναδιαβάζω την πρόταση δύο φορές μέχρι να συνειδητοποιήσω τι εννοεί.

Να πάρει.

Θέλει να μείνω εδώ μαζί με τη Λάνα.

Φυσικά. Και για να κάνει τα πράγματα ακόμα χειρότερα, λες και δεν ήταν ήδη χάλια, ο παππούς μου δίνει και το τελειωτικό χτύπημα με ένα μόνο αίτημα.

Σου ζητάω να μη μάθει κανείς πέρα από τα αδέρφια σου και τον δικηγόρο μου τον αληθινό λόγο για την πώληση του σπιτιού μέχρι αυτό να πουληθεί.

Φανταστικά. Οποιαδήποτε ευκαιρία είχα να συγκινήσω τη Λάνα –συναισθηματική ή οικονομική– κατέρρευσε χάρη σε αυτή την τελευταία απαίτηση του παππού μου. Το ορκίζομαι ότι πίνει μαργαρίτες φράουλα στη μετά θάνατον ζωή, παρακολουθώντας τη ζωή μου να γίνεται παρανάλωμα.

Απ' ό,τι φαίνεται, το μοναδικό πράγμα που χρειάζεται να κάνω για να κερδίσω τις μετοχές της εταιρείας που μου αναλογούν και είκοσι πέντε δισεκατομμύρια δολάρια είναι να πείσω τη Λάνα, τη μοναδική γυναίκα στον κόσμο που θα προτιμούσε να με πυροβολήσει από το να με σώσει, να με αφήσει να πουλήσω το σπίτι.

Ωρα να επενδύσω σε ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο.

ΚΑΛΑΧΑΝ

Είμαι ο αδερφός Κέιν που όλοι κουτσομπολεύουν πίσω από κλειστές πόρτες.

Κακομαθημένο πλουσιόπαιδο. Αποτυχημένος αθλητής. Αλκοολικός υψηλής λειτουργικότητας.

Κανείς δεν ξέρει τον πραγματικό μου εαυτό, εκτός από εκείνη.

Η Λάνα Καστίγιο - η παιδική μου φίλη και η μόνη γυναίκα που αγάπησα ποτέ.

Όταν έξι χρόνια πριν της ράγισα την καρδιά, υποσχέθηκα να μην επιστρέψω στη λίμνη Γουιστέρια.

Κράτησα τον λόγο μου ώσπου η διαθήκη του παππού μου άλαξε τα πάντα.

ΛΑΝΑ

Το να ερωτευτώ τον Κάλαχαν Κέιν ήταν λάθος.

Έτσι μου είπε, πριν από έξι χρόνια, προτού διαλύσει την καρδιά μου και τη φιλία μας.

Όταν υποσχέθηκε πως δε θα ξαναγυρίσει, τον πίστεψα σαν ηλίθια.

Αλλά μετά ο Καλ εμφανίστηκε και πάλι με στόχο να πουλήσει το σπίτι του παππού του.

Η μεγαλύτερη ατέλεια στα σχέδιά του;

Το όνομά μου είναι στο συμβόλαιο.

Το τρίτο και τελευταίο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ, όπου πρωταγωνιστούν οι τρεις δισεκατομμυριούχοι αδερφοί της Ντρίμλαντ και οι γυναίκες που θα τους κάνουν να γονατίσουν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-5487-6

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΗΣΗΣ: 27871